

пезници са спогледахъ единъ другъй мълчеливи и очудены, като мисляхъ че сяко което предсказа бербертъ бѣ твърдѣ вѣроятно. Само капетанинтъ са виждаше спокоенъ. Той подаде и друга пълна чаша на гостянина си и го попыта на приемъхъ:

«Ами ты, г. берберю, който си толкози дълбокъ мѣдрецъ, можешъ ли ни каза и твоего щастіе?»

— Азъ никога са не грижа за бѣдѣщето, отговори Гонгарельо, който бѣше въ сѣщото време и берберъ и философъ; но, ако и да не съмъ добъръ пророкъ могъ да ти кажъ, какво ще ми са случи днесъ и утрѣ».

Пикильо настрѣхнѣ, и капитанинтъ прижѣлтѣ; но като доде подиръ малко на себеси приложи:

«Че дѣ виждашъ какво ще ти са случи?»

— Дѣ го виждамъ! виждамъ го на физиономіята ти. Виждамъ че вечеряхъ прекрасно съ много добро дружество, и че пихъ небесно вино; но за туй не ма е грижа безпокоятъ ма послѣдствіята»

Лицето на капетанина са измѣни заведнажъ; спокойствіето и особенно безгрижността на Гонгарельо го очудвахъ.

«Да, слѣдоване бербертъ безпокоѣтъ ма само слѣдующитѣ и виждамъ отъ права ти, г. гостиннико, че ще ны направишъ да заплатимъ скѣпо вечерята си туй е много естествено! туй е твойтъ обичай както и на много други твои събратія за туй нема да ти докривѣе ако поискамы да отбранимъ себеси предизвѣстявамъ ви отъ сега че азъ не съмъ «ела пито да та изѣмъ»; викамъ когато ма держтъ».

И наченъ изново да са смѣе; но капетанинтъ виждаше въ смѣха му едно сатанинско изразеніе. За туй и първый пѣтъ въ живота си той осѣти себеси безпокоенъ и смутенъ; потъ капяше отъ жѣлтото му преди малко а сега зеленикаво лице.

«А! пое пакъ бербертъ, виждамъ че лицето ти не е добро, г. гостиннико, да, оставямы та безъ сънъ, и ми са струва подобрѣ да идимы да спимъ».

— И азъ туй мисляхъ!» отговори намръщено капетанинтъ Послѣ са обърнѣ къмъ Пикильо,